

Ivor Martinić

Rođen u Splitu 1984. godine. Apsolvent je dramaturgije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Kao dramaturg/autor adaptacija radio je na produkcijama u Dječjem kazalištu Dubrava, kazalištu Mala Scena, Teatru ITD, HNK Varaždin i ZKM-u.

Za dramu *Jednostavno: (nesretni)* dobio nagradu *Marin Držić* Ministarstva kulture Republike Hrvatske 2005.

Za dramu *Ovdje piše naslov drame o Anti* dobio nagradu Fabrique en Croatia društva REZ. Drama je praižvedena u Gradskom kazalištu mladih u Splitu u režiji Ivice Šimića u svibnju 2009. te izvedena kao radio drama u Dramskom programu Hrvatskog radija. Drama je prevedena na engleski, francuski i španjolski jezik.

Drama o *Mirjani i ovima oko nje* praižvest će se u ožujku 2010. u Mestnom gledališću ljubljanskom u režiji Dušana Jovanovića. Također je izvedena u radijskoj obradi u Dramskom programu HR.

DRAMA O MIRJANI I OVIMA OKO NJE

LIKOVI

MIRJANA, 40 godina

VERONIKA, Mirjanina kći, 15 godina

VIOLETA, Mirjanina majka, 70 godina

SIMON, Mirjanin bivši muž, 50 godina

GROZDANA, Mirjanina prijateljica, 35 godina

JAKOV, 50 godina

ANKICA, Jakovljeva žena, 45 godina

LUCIO, Mirjanin i Jakovljev kolega, 30 godina

Tišina.

Ulazi Mirjana. Sjeda za stol. Popije gutljaj kave iz šalice. Potom doda malo mlijeka. Uzima kutiju cigareta i zapali jednu. Puši. U pozadini svira lagana glazba.

MIRJANA: Ja sam Mirjana. Sjedim za stolom. Popila sam gutljaj kave iz šalice. Potom sam dodala mlijeko. Uze-la sam kutiju cigareta i zapalila jednu. Pušim. U poza-dini svira neka lagana glazba.

Puši.

MIRJANA: Pušim.

Puši.

MIRJANA: Živim.

Živi.

Iza nje prolaze ljudi. Žive.

MIRJANA: Umorna sam.

VERONIKA: Umorna si?

MIRJANA: Bole me leđa, nikako da odem do doktora. To je od posla, radim kao tajnica. Stolec mi star, nema novca za uredsku opremu, srezali budžet.

JAKOV: Budale.

MIRJANA: Tamo na zidu...

VIOLETA: Gdje?

MIRJANA: Ispod slike Krista Kralja skupila se paučina, ne znam kako to ranije nisam vidjela. Lažem, vidjela sam, stalno se tamo skuplja, nemam volje to svako malo skidati. Volim kavu.

LUCIO: Što?

MIRJANA: Volim kavu. Popijem ih do 5 na dan. Četvrtkom i petkom mi se tresu ruke jer ih popijem previše. Volim ovu našu kavu, tursku. Nikad ne ispadne ista.

ANKICA: Baš nikad?

MIRJANA: Nikad. Ja je dobro radim. Mislim da ću uskoro poludjeti.

Tišina.

MIRJANA: Jesam rekla da se zovem Mirjana? Jesam.

Živi.

MIRJANA: Jutros sam bila na poslu. Rano se ustajem već godinama. Maloprije sam se vratila. Ne volim ovaj stan. Star je i nikakav. Veronika će ubrzo doći iz neke škole.

VERONIKA: Voliš li me, mama?

MIRJANA: Naravno.

VERONIKA: Dobila sam jedinicu danas. Neću ti reći jer me voliš.

MIRJANA: Danas je bilo oblačno, ponijela sam kišobran,

ali ga nisam koristila. Moj kišobran je svijetloplave boje. Obično kad kiši, nosim svijetloplavi pulover. Kako ti muž?

GROZDANA: Moj muž je jako dobro. Sinoć je rano zaspao, ali se rano i ustao. Ujutro zna kašljati, što me žircira. MIRJANA: Muškarci često kašlju ujutro.

GROZDANA: Dvaput je jače zalupio vratima kad je odlazio. Mislim da mi tako daje do znanja da je on taj koji u ovoj kući zarađuje. Nazvala sam ga poslije na posao i rekla mu: u pičku materinu, zašto si lupao vratima, no on je rekao da se toga ne sjeća.

MIRJANA: Možda je zaboravio.

GROZDANA (*veliki smiješak*): Moj muž ponekad zaboravlja.

MIRJANA: Da. Ponekad zaboravlja.

Tišina.

MIRJANA: Ugasit ću prvu cigaretu, a potom ću zapaliti još jednu. Pušit ću tu drugu cigaretu. Otpit ću gutljaj kave iz šalice.

Mirjana ugasi prvu cigaretu, potom zapali još jednu. Puši. Otpije gutljaj kave iz šalice.

MIRJANA: I tako sjedim i šutim.

ANKICA: Što?

MIRJANA: Pušim, pijem kavu, razmišljam. Bojim se te svoje šutnje. Oni koji šute su sumnjivi.

JAKOV: Što sad?

MIRJANA: Treba pričati. Ne znam više što je normalno. Imam kćer, imam godine, sjećanja i ovaj stan. To je sve.

VIOLETA: Baš sve?

MIRJANA: Kažu da je svijet veliki, ja sam bila jednom u Švicarskoj i to je to. Morat ću im vjerovati.

LUCIO: Morat ćeš.

MIRJANA: Kao i ovima što kažu da kad umreš odeš na nebo. To bi baš bilo lijepo. Otići na nebo... Volim plavu boju.

Mrak.

Mirjana je sama. Puši.

MIRJANA (*pjeva, tiho*): *Svijet je lopta šarena
Već sto milijuna godina
Ima li za mene vremena
Da i ja u njemu uživam.*

Do Mirjana dolazi Grozdana. Sjeda do nje. Neko vrijeme šute.

GROZDANA: Bok, Mirjana.

MIRJANA: Bok, Grozdana.

GROZDANA: Kako si?

MIRJANA: Evo, ide.

GROZDANA: Da. Ide...

Tišina.

MIRJANA: Neko čudno vrijeme. Ti?

GROZDANA: Jutros nisam baš dobro. Nekako sam se teško ustala.

MIRJANA: Možda je tlak pao.

GROZDANA: Sinoć sam radila kolače dokasno, bilo je oko 2 kad sam zaspala. Prve sam bacila, gledala sam seriju, ubacili su jednog novog zgodnog glumca, vidjela mu se gola guzica pa su mi zagorjeli. Baš sam bila živčana. Radim dobre kolače, iako se moj muž žali da stalno radim iste. Maloprije, dok sam se umivala, pomislila sam kako bih se mogla ubiti.

MIRJANA: Ali to nećeš učiniti, zar ne?

GROZDANA: Ne, neću. Tek za dvije godine, ali nemoj nikome reći.

MIRJANA: Ja sam tvoja prijateljica i znam čuvati tajne.

GROZDANA: Neću ostaviti poruku.

MIRJANA: Nema veze, susjedi će znati zašto si to učinila.

GROZDANA: Hoće li mu biti žao?

MIRJANA: Nisam sigurna.

GROZDANA: Ni ja. Danas je nekako oblačno, cijeli dan...

MIRJANA: Da.

GROZDANA: Nisam izlazila. Imala sam kruha od jučer.

MIRJANA: I ja tako znam ostaviti, samo ga malo stavim u pećnicu.

GROZDANA: Ja ga znam i zalediti. Zna tako stajati nekoliko dana i onda opet bude kao svjež, samo ga treba jesti toplog.

MIRJANA: Da. Toplog.

GROZDANA: A ti? Što si ti kuhala?

MIRJANA: Ništa još, kasnije.

GROZDANA: Da, tebi se ne žuri.

MIRJANA: Veronika je sigurno jela nešto u gradu, kasnije ćemo nas dvije nešto na brzinu.

GROZDANA: Da.

MIRJANA: A baš neko blesavo vrijeme.

GROZDANA: Da.

Neko vrijeme tišina. Grozdana odlazi.

SIMON: Žuriš?

LUCIO: Idem na posao.

SIMON: Je, da... Treba raditi.

LUCIO: Nešto si me trebao?

SIMON: Ništa, ništa. Samo tako...

LUCIO: Imam malo vremena, ako nešto trebaš...

SIMON: Ne trebam ništa. Samo sam te tako htio pozdraviti. Vrijedan si, vidim.

LUCIO: Kapitalizam voli mlade ljude. Nama dobro stoji odijelo.

SIMON: Čuo sam da će te uskoro promaknuti.

LUCIO: Mislim da hoće. Tajnica šefa me počela pozdravljati. Zaslužio sam.

SIMON: Vjerujem.

LUCIO: Sad stvarno trebam ići.

SIMON: Da, naravno, vrijeme je novac.

LUCIO: Novac je vrijeme.

SIMON: Oprosti što te ovako... Ništa... Vidimo se.

LUCIO: Vidimo se, bok.

Do Mirjane sjedi Ankica u spavaćici.

MIRJANA: Ankice, tebe nisam dugo vidjela. Kako si?

ANKICA: Dobro.

Tišina.

ANKICA: Ti?

MIRJANA: Dobro.

ANKICA: Drago mi je.

Tišina.

MIRJANA: Lijepo izgledaš.

ANKICA: Da?

MIRJANA: Svida mi se frizura. To je nova?

ANKICA: Frizura? Nije.

MIRJANA: Onda mi se samo učinilo.

ANKICA: Da.

Tišina.

ANKICA: Kupila sam naušnice, možda zbog toga.

MIRJANA: Da? Da vidim.

Ankica nespretno povlači kosu i pokazuje sitne naušnice.

MIRJANA: Jako su lijepe.

ANKICA: Bile su skupe, ali eto...

MIRJANA: Baš su lijepe.

ANKICA: Hvala. Muž mi je tu?

Jakov obučen u pidžamu kreće leći u krevet.

MIRJANA: Da, upravo namjerava leći u krevet.

ANKICA: Hvala.

Ankica odlazi prema krevetu. Razgovaraju okrenuti leđima.

ANKICA: Ti si moj muž.

JAKOV: Da.

ANKICA: Ja sam tvoja žena.

JAKOV: Drago mi je.

ANKICA: Kako si?

JAKOV: Vruće je.

ANKICA: Otvorila sam prozor.
JAKOV: Trebali smo ugraditi klimu.
ANKICA: Trebali smo.
JAKOV: Je l' me voliš?
ANKICA: Zaboravila sam.
JAKOV: Imaš li najdražu boju?
ANKICA: Imam.
JAKOV: Koja je moja najdraža boja?
ANKICA: Plava.
JAKOV: Dobro. Plava. I tvoja isto?
ANKICA: Nije. Ja mrzim plavu iz dna duše.

Tišina

JAKOV: Je l' naše dijete Josip, koji ima 20 godina, zvalo?
ANKICA: Nije danas.
JAKOV: Zašto?
ANKICA: Ne znam.
JAKOV: Trebala si ga zvati.
ANKICA: Ne trebamo se svaki dan čuti. Vjerojatno cijeli dan radi.

JAKOV: Treba ga zvati.
ANKICA: Zvat ću ga ujutro.
JAKOV: Nazovi.
ANKICA: Hoću. Laku noć.
JAKOV: Čekaj.
ANKICA: Što je?
JAKOV: Jesi se umorila danas?
ANKICA: Onako.
JAKOV: Jesi se umorila ili nisi?
ANKICA: Pa, onako.

JAKOV: Ajde mi ga onda popuši.
ANKICA: Ne mogu sada.
JAKOV: Ajde daj.

Tišina

ANKICA: Dobro.
S putnom torbom u rukama, Violeta dolazi do stola gdje sjedi Mirjana.

MIRJANA: Bok, došla si.
VIOLETA: Evo.

Mirjana ustaje i zagle se nespretno.

MIRJANA: Kako si?
VIOLETA: Dobro, vlak je malo kasnio, što se može.
MIRJANA: Trebala si mi javiti, izašla bi na cestu po tebe.
VIOLETA: Torba nije teška. I tako živiš na prvom katu.
MIRJANA: Da. Udi, ajde.
VIOLETA: Mala nije tu?
MIRJANA: Nije. Uskoro će doći.

VIOLETA: Dobro.
MIRJANA: Sjedni.
Violeta sjedne.

VIOLETA: Dobro je.
MIRJANA: Što?
VIOLETA: Stan.
MIRJANA: Znam da ima prašine, nisam stigla ništa srediti, imala sam puno posla.
VIOLETA: Ja ću ti malo pomoći.
MIRJANA: Kad su ti ujutro pregledi?
VIOLETA: U 8. Ustat ću se u 6, moraš mi reći koji tramvaji idu, taksij je previše skup, stajalo me 80 kuna s kolo-dvora do ovamo. Sigurno ću stići oko 7, moram biti oprezna zbog broja, vjerojatno ću biti na redu oko 8.

MIRJANA: Kad si se mislila vratiti?
VIOLETA: Mogu i sutra. Mislila sam...
MIRJANA: Ja imam sutra ludnicu na poslu.
VIOLETA: Dobro, mogu se sutra vratiti.
MIRJANA: Mislila si ostajati?
VIOLETA: Mislila sam... Ali mogu sutra ići.
MIRJANA: Ako želiš ostati, nema problema. Veronika će biti tu negdje, a i susjedi imaju ključ...
VIOLETA: Ma ne... Ići ću.
MIRJANA: Kako hoćeš.

Tišina

VIOLETA: Odlučit ću sutra.

Tišina

Mirjana pali cigaretu.

VIOLETA: U kupeu je jedan stari pušio cijelim putem.
Mislim da je popužio čak dvije kutije. A, kako je smrdio! Strašno nešto.

Mirjana gasi cigaretu.

VIOLETA: Ne, nemoj ti zbog mene. Nisam mislila da zbog toga ti ne moraš, samo si me sjetila.
MIRJANA: Nije važno.

Tišina

ANKICA: Znaš...

Tišina

JAKOV: Šta?
ANKICA: Budan si? Mislila sam da si zaspao.
JAKOV: Reci.
ANKICA: Ništa, samo sam tako razmišljala da bi sutra mogao otići do mesnice.
JAKOV: Nemaš više mesa?
ANKICA: Imam nešto, ali brzo mi je rođendan pa sam htje-

la uzeti malo janjetine. A ti se razumiješ u to, tebi mesar uvijek da bolje meso.

JAKOV: Opet te zeznuo?
ANKICA: Nije, nije. Samo bi bilo bolje da odeš ti. Ti uvijek bolje doneseš.
JAKOV: Kad ti je rođendan?
ANKICA: Za dva dana.
JAKOV: Mislila si koga zvati?
ANKICA: Ma ne... Susjedi će doći na kolače, ali mislila sam da bi ja i ti mogli ručati janjetinu. Nismo to dugo jeli.
JAKOV: Dobro, ići ću.
ANKICA: Dobro. Samo sam to htjela.
JAKOV: Dobro.

Tišina

VIOLETA: Imat ćemo 50 godina braka sljedeći mjesec. Slavit ćemo u crkvi.
MIRJANA: Već?
VIOLETA: Da, godine lete. I ja sam se iznenadila. Bit će misa i onda ćemo kasnije ići na ručak u restoran.
MIRJANA: Zvala si puno ljudi?
VIOLETA: Ne. Samo tebe i ove s tatine strane koji još nisu pomrli, znaš da bi se oni naljutili da ih ne zovemo na takve stvari. Moraš doći.
MIRJANA: Da, naravno, doći ću.
VIOLETA: Don Jerko će voditi misu, znaš. Zvao me neki dan. Rekao mi je da je čuo da si razvedena.
MIRJANA: Koji kurac je njemu to bitno?
VIOLETA: Nemoj psovati, molim te. Pričestila si se za Božić, zato je pitao.

Tišina

MIRJANA: Zaboravila sam. Nisam dugo išla na misu, zaboravila sam.
VIOLETA: Zato me zvao. Da ne odeš na pričest kad bude-mo slavili. Rastavljeni se ne smiju pričestivati.
MIRJANA: Dobro, oprosti, zaboravila sam.
VIOLETA: A zašto ovdje ne ideš na misu? Šteta je to tako, neuredno...
MIRJANA: Ne idem, ne znam.
VIOLETA: A Veronika? Je l' bar ona?
MIRJANA: Ne ide.
VIOLETA: Trebala bi ići, ima svega na svijetu, pogotovo droge. Trebala bi ići na misu.
MIRJANA: Dobro, mama, reći ću joj!
VIOLETA: Ne moraš odmah... Dobro, ništa. Tvoj tata je često znao govoriti da od tebe neće biti ništa. Jesi to znala?
MIRJANA: Znala sam, naravno. Govorio je: "Od tebe nikad neće biti ništa", i ja sam mu vjerovala.

VIOLETA: Nisi se isticala u školi i nisi bila lijepa. Bila si ružno dijete, nedavno sam gledala slike, baš ružno dijete. Sjećam se, jednom smo išli u goste kod Bečićevih, a ti si tek bila usla u pubertet, bila si puna bubuljica, crvenih, gnojnih. Kosa ti je bila stalno masna, što ćeš, jače si se znojila, pubertet je gadna stvar. Dok smo hodali prema njihovoj kući, otac me stalno tiho pitao što smo te baš morali voditi. Za večerom ti je stalno govorio da se uspraviš, stalno te gledao, stalno te se sramio. Ja sam te noći malo plakala, i ja sam te se pomalo sramila, vikala sam na tebe te večeri jer nisi bila napravila krevet. Ja i otac nismo pričali sutradan o tome, bilo nas je sram jedno drugoga. Ali, dani su sporo prolazili, a ti si pomalo postajala ljepša. Uskoro si imala najveće sise u cijelom razredu, dečki su te pratili kući. Bili smo možda i zadovoljni, iako su tvoje ocjene postajale sve lošije. Mislila sam: ajde, bar će biti seksi, sve će doći na svoje mjesto.

MIRJANA: Dobro.

VIOLETA: Sada sam već stara.

MIRJANA: Dobro izgledaš.

VIOLETA: Ma koga zavaravaš?

MIRJANA: Dobro izgledaš za svoje godine. Hoćeš kave?

VIOLETA: Neću, hvala.

MIRJANA: Kolača?

VIOLETA: Ne, ne. Jela sam u vlaku.

MIRJANA: Znaš, kad mi je profesorica zaključila jedinicu, a grudi mi još nisu bile počele, nisi ništa rekla. Potužila si se kolegicama s posla, zapazila sam poglede kad bih došla u gostionicu do tebe. Plakala si ponekad, ali mi ništa nisi rekla. Za večerom bi mi lijeno stavljala na tanjur jaje i meso. Deserte odjednom nismo imali, a telefon je često zvonio. Zatvarala bi vrata dok bi se žalila svojoj sestri. Otac me htio tući, ali je već bio umoran od obitelji. Rekao bi mi tu i tamo da odem u sobu učiti i ja bih mu bila zahvalna. Znaš, ja sam tih dana bila u strahu i nisam ni jednu noć mogla zaspati sve do jutra. Bilo mi je teško, nisam prošla predmet, a nisam se smatrala glupom. Čemu imati život ako će biti bezvrijedan. Ti nisi ulazila u moju sobu, a ja sam prestrašeno stavljala svoj odjeću u košaru za pranje, postala si stranac. Vojvela bih da si me tukla, da nisi digla ruke od mene.

VIOLETA: Oprosti.

MIRJANA: Nema veze. Ja ti od tada ne kupujem rođendanske darove. Kad te nazovem da ti čestitam, ti uvijek kažeš: *evo, došlo je puno ljudi, dobila sam puno darova, lijepih darova...* A ja nikad ne pitam kakvih. Ti

meni nisi nikad kupila dar. Napravila bi tortu, kupila sok, to je sve.

VIOLETA: Udaljila si se.

MIRJANA: Otišla sam u drugi grad.

VIOLETA: Da.

MIRJANA: Kako je tata?

VIOLETA: Ne znam. Dugo ga to nisam pitala.

MIRJANA: Ima tamo robe za glačat pa možeš to...

VIOLETA: Naravno.

Violeta ustaje i odlazi glačati odjeću. Ulazi Grozdana.

GROZDANA: Smetam?

MIRJANA: Ne, ostani.

GROZDANA: Oprosti, nisam znala da je ona tu. Došla sam jer mi je postalo zagušljivo u kuhinji. Ova peć u kojoj ću se ubiti za dvije godine je neispravna. Pušta plin. Morat ćemo je što prije popraviti. Kako ću praviti kolače za Božić? Kako ću se ubiti za Uskrs?

MIRJANA: Imam ti ja jednog dobrog majstora.

GROZDANA: Hvala. Dat ćeš mi broj.

MIRJANA: Nema problema.

GROZDANA: Kad radiš?

MIRJANA: Uskoro.

GROZDANA: Sad ću ja otići. Evo, samo što nisam.

MIRJANA: Dobro.

Grozdana i Mirjana neko vrijeme sjede i šute. Grozdana potom ustane.

GROZDANA: Idem.

MIRJANA: Bok.

Simon i Lucio susretnu se na križanju Dalmatinske i Frankopanske.

SIMON: Opet ti.

LUCIO: U prolazu sam.

SIMON: Bio sam ti u stanu, znaš?

LUCIO: Ozbiljno, kad?

SIMON: Maloprije. Jako je mali.

LUCIO: Oprosti, malo je neuredan, sinoć sam gledao neki film. Kupio sam ga prije pet godina, moji su prodali vikendicu. Uskoro ću ga prodati i uzeti kredit pa ću kupiti novi.

SIMON: Dobro da je tako. Ovaj je baš mali. U Njemačkoj samo najgori socijalni slučajevi žive u tako malom stanu.

LUCIO: Ovaj mi je dovoljan za sada. A i u dobrom je kvartu.

SIMON: A ako što bude s Mirjanom?

LUCIO: Ne znam. Nisam tako daleko razmišljao.

SIMON: Vidim da nisi.

LUCIO: Zašto tebe to zanima?

SIMON: Vidio sam u kupaonici da koristiš kapsule protiv ispadanja kose.

LUCIO: Moj otac je rano očelavio.

SIMON: Kosa ti je dobra za sada.

LUCIO: Malo mi je tu rijetka, vidi.

Lucio pokazuje Simonu glavu.

SIMON: Mirjana ne voli čelavce.

LUCIO: Imat ću to na umu.

SIMON: Dobro.

LUCIO: Zakasnit ću na posao.

SIMON: Da, da, razumijem. Idi.

LUCIO: Bok.

SIMON: Bok.

Tišina.

MIRJANA: Kako ide?

VIOLETA: Evo, ide.

MIRJANA: Je l' ti puno?

VIOLETA: Nije, brzo sam gotova.

MIRJANA: Hoćeš da ti donesem soka?

VIOLETA: Ne treba.

Tišina.

ANKICA: Spavaš?

JAKOV: Da.

ANKICA: Zašto ne spavaš?

JAKOV: Vruće mi je, šta je?

ANKICA: Ništa, vidim da ne spavaš, pa samo tako...

JAKOV: Šta je tebi?

ANKICA: Ne mogu spavat, ne znam.

JAKOV: Ni ja. Mislim da je pun mjesec.

ANKICA: Nije, bio je prošli tjedan.

JAKOV: Možda je opet.

ANKICA: Pusti, ajde spavaj.

JAKOV: Laku noć.

Mirjana uzima sredstvo za čišćenje i čisti stol.

VIOLETA: To ti sredstvo nije baš najbolje.

MIRJANA: Nije?

VIOLETA: Ne. Jeftino je, ali ostanu na kraju mrlje.

MIRJANA: Meni je dobro.

Violeta se približava.

VIOLETA: Ostanu mrlje, vidi.

Mirjana gleda u stol.

MIRJANA: Ne vidim, meni je dobro.

VIOLETA: Evo tu, vidi, mrlja.

MIRJANA: Ne, ne vidim. Jesi gladna? Mogla bi skuhati ručak.

VIOLETA: Nisam.

MIRJANA: Ajde, sigurno si gladna.

VIOLETA: Što imaš?

MIRJANA: Imam piletine, mislila sam to ispeći.

VIOLETA: Dobro. Kada dolazi Veronika?

MIRJANA: Evo sad će.

Mirjana i Veronika sjednu i čekaju da uđe Veronika. Nakon nekog vremena Veronika ulazi.

VERONIKA: Bok!

VIOLETA: Ej, sunce.

Ljube se.

VERONIKA: Bako, stigla si.

VIOLETA: Maloprije.

VERONIKA: Super.

VIOLETA: Narasla si.

VERONIKA: Joj, pa uvijek to kažeš.

VIOLETA: Kad je istina.

VERONIKA: Da, naravno da je istina. Jesam se promijenila?

VIOLETA: Jesi. Svakim danom sve si ljepša.

VERONIKA: Stvarno to misliš?

VIOLETA: Bake lažu. Nikad ne nemoj zaboraviti. Pravimo se nevine i blaže prema unucima. Naš život je u vašim rukama. Borba za opstanak.

MIRJANA: Ajde, sjednite za stol. Ručak je gotov.

VIOLETA: Već?

MIRJANA: Brzo kuham.

Veronika i Violeta sjedaju za stol, a Mirjana donosi piletinu i neki prilog. Postavljaju stol.

VIOLETA: I što mi ima s tobom? Kako u školi?

VERONIKA: Dobro. Znaš da pjevam? Sigurno ti mama to nije rekla.

VIOLETA: Nije, ne.

VERONIKA: Znala sam. E, pa pjevam. Imam jedan bend i pjevamo super stvari, većinom strane.

MIRJANA: Sad je u fazi kad želi biti pjevačica.

VERONIKA: To nije samo faza.

MIRJANA: Vidjet ćemo.

VERONIKA: Super mi ide, znaš, bako. Baš dobro. Neki dan su neki dečki slušali ispred podruma gdje sviramo i rekli su kasnije da smo baš bili super. A ti dečki isto sviraju i to u jednom poznatom bendu Rastrig. Jesi čula za taj bend, bako?

VIOLETA: Nisam.

VERONIKA: Nema veze, to ti je jedan super bend. Mislim, imaju par dobrih stvari, a jedan spot im se vrti na televiziji. Svakako, rekli su mi da imam bolji glas od 90% estrade. Zamisli!

VIOLETA: Super.

VERONIKA: Znam, samo mama mi baš nije zadovoljna.

Ona ne voli moj glas.

MIRJANA: Volim kad normalno pjevaš, sad samo rastežeš.

VERONIKA: To se tako radi kad pjevaš soul. Ništa ne znaš.

MIRJANA: Eto.

VERONIKA: Super pjevam i da imamo novaca, mogli bi snimiti CD, sigurno bi se odlično prodavao. Poslala sam jednu pjesmu što smo snimili, onako amaterski, u Ameriku mojim prijateljima preko My spacea, znaš što je to?

VIOLETA: Ne.

VERONIKA: Ma, nije važno, Internet. Oni su bili oduševljeni, rekli su mi da pjevam super! Da imam novca sigurno bih uspjela u Americi. Sigurno! Tamo je lako snimiti CD. Samo treba platiti, malo dolara, ne trebaš nikoga poznavati. Samo platiš malo dolara i oni ti daju studio i sve. Čak ima i popis izdavačkih kuća kojima možeš poslati snimku. Samo snimka mora bit profesionalna. A ja to nemam. Nemamo novaca. Mama mi ništa ne da.

MIRJANA: Jer nemam.

VERONIKA: A ja bih sigurno uspjela. Osjećam da sam talentirana. To baš znam. Ponekad kad idem spavati zamislim da sam bogata, da imam bogate roditelje koji su mi snimili CD i da pjevam u Americi na nekom njihovom velikom stadionu. Uvijek to sanjam. I svi mi govore da super pjevam.

MIRJANA: Ajde, jedi.

VERONIKA: Bako, ja sam jako talentirana. Ja sam veliki talent.

VIOLETA: Drago mi je. I ja sam pjevala, prije.

VERONIKA: Da?

VIOLETA: Mama ti nije pričala?

VERONIKA: Nije. Mama, zašto mi to nisi pričala?

VIOLETA: Ma, nije važno. Nekoliko puta, u gostinonici. Dobro sam pjevala. I ja sam bila talentirana, kao ti.

VERONIKA: Ja sam više.

VIOLETA: Naravno.

VERONIKA: Znaš, bako, ja bih htjela biti slavna. Ja znam da bih ja to mogla.

VIOLETA: Da?

VERONIKA: Da. Ja dobro pjevam, ja stvarno dobro pjevam.

MIRJANA: Jedi.

VERONIKA: Ne! Bako, svi to kažu, baš svi. Ja mislim da ne lažu. Ne, ja znam da ne lažu. Ja bih htjela biti slavna pjevačica. Slavna, bako. (Pjeva.)

*Žao mi je što sam sa ove planete
Ja nisam stigla da budem dijete
A Bog je svima izbrojao korake
Malo vas će dotaknuti oblake.*

Svijet je lopta šarena... lopta šarena...

Veronika pjeva sve tiše i tiše.

MIRJANA: Bila je kod jednog menadžera, nije uspjelo. Treba malo sreće. Talent nije dovoljan. Dobro pjeva, nisam glupa. I ja dobro pjevam, samo nikad ne pjevam. Ne govorim joj često da dobro pjeva, mora misliti na školu i život. Često odleti u nebesa. Ljudi ne mogu letjeti. Da mogu, stvorio bi nam Bog krila.

VERONIKA: Mama, što je to život?

MIRJANA: Život je šalica kave.

VERONIKA: Mama, što je to ljubav?

MIRJANA: Ljubav je daljinski od televizora.

VERONIKA: Mama, što sam to ja?

MIRJANA: Ti si moje dijete.

VERONIKA: Mama, što je to dijete?

MIRJANA: To je moja ljubav.

VERONIKA: Mama, što je to ljubav?

MIRJANA: Ništa.

Iz kreveta ustaje Ankica.

JAKOV: Di ćeš?

ANKICA: U zahod. Probudila sam te?

JAKOV: E. Koliko je sati?

ANKICA: Ubrzo ćemo se ustati.

JAKOV: Dobro.

ANKICA: Što je bilo?

JAKOV: Ružno sam sanjao.

ANKICA: Opet.

JAKOV: Da.

ANKICA: Da ti skuham čaja?

JAKOV: Ne treba.

ANKICA: Moram u zahod.

JAKOV: Samo idi.

U uredu. Ankica odlazi prema Mirjani. Gledaju se u ogledalu u WC-u.

MIRJANA: Nemoj ovaj lijevi koristiti. Ne radi.

ANKICA: Vidi ti se grudnjak.

MIRJANA: Što?

ANKICA: Nemoj se praviti blesava. Zakopčaj se.

MIRJANA: Oprosti, ali... Ne razumijem.

ANKICA: Imam ja tu prijateljke, sve znam.

Tišina.

MIRJANA: Što znaš?

ANKICA: Znaš ti dobro.

Tišina.

MIRJANA: Oprosti.

ANKICA: Nemoj. To je sve.

MIRJANA: Nisam nikad mislila... To je samo tako ispalo.

ANKICA: Koji si rekla da ne radi?

MIRJANA: Lijevi.

ANKICA: Hvala.

Ankica se vraća u krevet.

Lucio i Simon se gledaju u ogledalu.

SIMON: Dobro ti stoji ta košulja. Ja sam jednom kad sam imao novaca kupio jednu u Zari, nije bila skupa, a trajala mi je deset godina.

LUCIO: Misliš da nije previše svečana?

SIMON: I ona će se fino urediti.

LUCIO: Vjerojatno. Tek zadnjih par godina nosim košulje.

Mislim da mi pristaju.

SIMON: Kako si?

LUCIO: Malo nervozno.

SIMON: I ja.

LUCIO: Misliš da će biti dobro?

SIMON: Ne znam.

LUCIO: Znam da ne znaš, samo pitam misliš li da će sve biti u redu?

SIMON: Ne znam.

LUCIO: Poželi mi sreću.

SIMON: Neću.

Mirjana se šminka i razgovara sa Simonom.

MIRJANA: Reci...

SIMON: Kako je mala?

MIRJANA: Dobro je.

SIMON: Može doć do mene ovo ljeto ako hoće.

MIRJANA: Neće.

SIMON: Nisi je ni pitala.

MIRJANA: A što ti misliš što će ona reći?

Tišina.

SIMON: Treba je bar pitat.

MIRJANA: Dobro, pitat ću je.

SIMON: Dobro.

Tišina.

SIMON: Poslat ću ti sljedeći mjesec.

MIRJANA: Aha.

SIMON: Ne, stvarno, hoću. Krenulo mi je.

MIRJANA: Drago mi je. Zbog tebe.

SIMON: Kako si ti?

MIRJANA: Dobro.

SIMON: I meni je drago zbog tebe. Je li još radiš u ministarstvu?

MIRJANA: Radim.

SIMON: Znao sam da ćeš uspijet.

MIRJANA: Aha.

SIMON: Imaš koga?

MIRJANA: Ajde, nemoj o tome.

SIMON: Šta? Uvijek si bila zgodna ženska.

MIRJANA: Nemam nikoga. Dobro?

SIMON: Dobro, oprosti, nisam te trebao pitat.

Tišina.

MIRJANA: Ti si još s onom?

SIMON: Jesam.

MIRJANA: Kako ona?

SIMON: Dobro. Evo, pozdravlja te.

MIRJANA: Što, ona sluša ovaj razgovor?

SIMON: Pa, da.

MIRJANA: Joj, Simone, joj...

SIMON: Nismo ništa krivo rekli.

MIRJANA: Dobro, svejedno.

SIMON: Mogu joj reć da ode iz prostorije. Fani, ajde...

MIRJANA: Nemoj joj ništa govorit, šta ti je?!

SIMON: Fani, ajde izadi, moram još nešto...

MIRJANA: Nemoj je tjerat kad ti kažem. I tako smo gotovi.

SIMON: Dobro.

Tišina.

MIRJANA: Pozdravi je.

SIMON: Fani, evo i tebe pozdravlja... E, kurac, sad je izašla.

MIRJANA: Dobro, ništa, pozdravi je kasnije.

SIMON: Valjda neću zaboravit.

MIRJANA: Svejedno.

SIMON: Kad se mala vraća iz škole?

MIRJANA: Za pola sata.

SIMON: Možda da je nazovem onda?

MIRJANA: Nemoj. Ima sutra ujutro rano iz matematike napredni pa ne želim da se uzruja.

Tišina.

SIMON: Šta? Još uvijek...

MIRJANA: A što misliš, Simone?

SIMON: Pa, ne znam.

MIRJANA: Da, rasplače se.

SIMON: Uvijek se dobro drži kad razgovaramo. Prošli put me i pitala nešto di točno živim i tako.

MIRJANA: Dobro, Simone, dobro. Svejedno, plače.

SIMON: Nemoj tako. Nije to istina.

MIRJANA: Dobro, nije.

SIMON: Nemoj mi lagat, nisam ja glup.

MIRJANA: Ma, jebem ti, Simone. Ko te laže?! Plače mi mala svaki put kad nazoveš, šta si ti očekivao? Pet godina se uopće ne javljaš, a onda si počeo slat čestitke za Božić. I to ih ti ni ne napišeš, nego ona tvoja.

SIMON: Opet se dereš.

MIRJANA: Simone, odi. Ne želim čut tvoj glas, odi. Samo odi. Molim te, odi. Samo odi.

Tišina.

MIRJANA: Čujemo se.

SIMON: Pitaj je ako me hoće nazvat.

MIRJANA: Ajde, Simone, ajde, bok.

SIMON: Bok.

Mirjana sjeda na stolac.

VIOLETA: Tko je on?

MIRJANA: Kolega s posla.

VIOLETA: Nisam ga nikad vidjela?

MIRJANA: Ne budi blesava, gdje bi ga ti vidjela?

VIOLETA: Ne znam. Možda na televiziji.

MIRJANA: Ne. Nisi.

VIOLETA: Je li vidio Veroniku?

MIRJANA: Još je rano.

VIOLETA: Ali zna za nju?

MIRJANA: Naravno, mama. Nisam dijete.

VIOLETA: I nema ništa protiv?

MIRJANA: Neću se udati, mama.

VIOLETA: Znači, ništa ozbiljno.

MIRJANA: Ništa ozbiljno.

VIOLETA: Mirjana, imaš ti već i godina.

MIRJANA: Moram ići.

VIOLETA: Bit će ti zima. Hoćeš jedan moj crni šal? Nije starinski, mogu ga nositi i mlađe žene, kupila sam ga u finoj trgovini.

MIRJANA: Ne treba. Kasnim. Napravila sam ti kauč, neću doći kasno.

Mirjana bježi do Lucija. Ubacuje se u zagrljaj. Plešu. Pretjerano našminkana Veronika počinje pjevati neku soul pjesmu na bini.

LUCIO: Ej, polako...

MIRJANA: Oprosti, malo mi je vino udarilo u glavu. Dobro plešeš.

LUCIO: Misliš?

MIRJANA: Nisi mi još nijednom stao na nogu.

LUCIO: To je pravi uspjeh.

MIRJANA: I je. S kakvim sam sve izlazila...

LUCIO: S puno njih?
MIRJANA: Bilo bi ti krivo da ih je puno?
LUCIO: Nije, nego...
MIRJANA: Ne boj se. Nisam... Bila sam u fazi kad sam se htjela zaljubiti pa sam izlazila. Kreteni. Ko da sam kurva ako sam razvedena. Svi misle da mi fali... znaš već... da moramo odmah iste noći... Sranje.
LUCIO: Budale.
MIRJANA: Da, budale.
LUCIO: A zašto si sa mnom?
Tišina.
LUCIO: Ozbiljno pitam...
MIRJANA: Ne znam.
Tišina.
LUCIO: Je li ti bilo dobro večeras?
MIRJANA: Je, Lucio, je...
LUCIO: Ne zvučiš tako.
MIRJANA: Bilo mi je stvarno dobro, rekla sam ti.
LUCIO: Ne bi htjela da ponovimo?
MIRJANA: Htjela bih.
LUCIO: Ozbiljno?
MIRJANA: Ti?
LUCIO: Naravno, odmah sutra.
MIRJANA: Ne mogu sutra.
LUCIO: Neki drugi put, naravno.
MIRJANA: Draga sam ti, je l' tako?
LUCIO: Da, draga si mi.
MIRJANA: Koliko dugo?
LUCIO: Gledao sam te na poslu. Zgodna si. Ljudi te vole.
MIRJANA: Voliš me?
LUCIO: Mislim da da.
MIRJANA: Ja tebe ne volim.
LUCIO: Znam, nemoj to govoriti.
MIRJANA: Želim da to znaš.
LUCIO: Znam, ali nemoj to ponavljati.
MIRJANA: Neću. Želim da me ti voliš više, to mi odgovara.
Hoće li ti to pretjerano smetati?
LUCIO: Neće.
MIRJANA: A kasnije? Kad ostarim još više?
LUCIO: Ne razmišljam o tome.
MIRJANA: Nisi primjetio kako nas ljudi gledaju kad ulazimo u restoran?
LUCIO: Ne smeta mi.
MIRJANA: A kad ti isti ljudi budu tvoji roditelji?
LUCIO: Bit će im bitno da si ti dobra prema meni.
MIRJANA: Vraga, nemaš pojma o životu.
LUCIO: Dobro. Pravit ću se da mi to ništa ne znači, a onda

će se moj brat možda oženiti i mama će možda biti sretnija s njom. Imat će dobro vjenčanje, a ti nećeš htjeti plesati jer će te boljeti noge i pit ćeš puno vina i pušiti.
MIRJANA: Ali me nećeš ostaviti?
LUCIO: Ne znam.
MIRJANA: Moraš mi obećati da me nećeš ostaviti.
LUCIO: Nikada te neću ostaviti.
MIRJANA: A ja tebe?
LUCIO: Ne razmišljam o tada.
MIRJANA: Nećeš puno plakati za mnom?
LUCIO: Mislim da neću.
MIRJANA: To mi odgovara. Ali, zapamti...
LUCIO: ... Da?
MIRJANA: Ne smiješ me ostaviti. To ću ja napraviti. Imam više iskustva. Znam kako to treba raditi. Ostavit ću te trenutak prije nego ti ostaviš mene. To je, nadam se, u redu.
Veronika završava pjesmu. Mirjana i Lucio se okreću.
VERONIKA: Mama?
MIRJANA: Zlato, odi spavati. Baka je na kauču u dnevnoj sobi. Nemoj je probuditi. Imaš jogurt u frižideru...
VERONIKA: Neću spavati, mama!
MIRJANA: Kasno je, zlato, odi spavati. Ako si gladna, imaš i od večere...
VERONIKA: Ne, mama, ja te neću slušati. Ti ništa ne znaš. Neću spavati.
MIRJANA: Ajde, nemoj tako... Sutra je škola, moraš se rano ustati, nadam se da si sve napisala...
VERONIKA: Šuti! Molim te, umukni, mama! Ti baš ništa, ništa ne znaš! Da, obukla sam tvoje cipele i večeras dok si ti tu, ja šetam. Šetam po gradu. Imam dobru guzu, rekle su mi to prijateljice u školi. I dečki me u razredu često udare po guzi, često, mama! I ja se šetam, gledam u zvijezde, mama.
MIRJANA: Veronika...
VERONIKA: Umukni, mama! (Plače.) Mama... Znaš, mama... Znaš li, mama, da do Amerike ima samo 7 sati leta? Da, mama. Do Amerike ima samo 7 sati leta. To nije puno. To je kao kad smo išli na more vlakom. Vlak se bio pokvario, ali avioni se ne kvare. Oni samo padnu. Ništa ne osjetiš. Mama, do Amerike ima samo 7 sati leta. Možeš se vratiti i u istom danu. Otići tamo na ručak i vratiti se tu na večeru. Mama, to je tako blizu. Ja nekad zamišljam da si ti bogata. Nemoj se ljutiti, ali još ponekad zamislim da ti nisi moja mama, da će jednog dana moja prava mama pokucati na vrata u nekom skupom kaputu s nekim skupim naglaskom i

reći: "Ti si moja kći", i da će me odvesti daleko. U Ameriku. Mama... Oprosti, mama. Ja te volim, ali ti mene ne razumiješ. Ja stvarno lijepo pjevam. Svi mi kažu da pjevam bolje od mnogih pjevačica. Znam i glumiti. Ja bih mogla biti slavna, mama. Ja bih to mogla. Nema veze što mi je on rekao. Mnoge su uspjele, a nisu bile mršave. Ja ću biti mršava kad prođe pubertet, ja to znam, ti to uvijek kažeš. I bit ću lijepa. Danas se sve to može. Samo treba malo novaca. Čak i ne toliko novaca, koliko sreće. Ići ću na ulicu i auto će stati. Reći će mi: lijepa si i dat će mi novaca. Ja ću biti bogata mama. To nije teško. To se može. Nemoj mi govoriti da spavam. Nitko nije spavajući uspio. Moram biti na prozoru što dulje. Možda netko pogleda prema meni. Moram pjevušiti, možda me netko čuje. Moram hodati u tvojim cipelama, kao da ne znam zašto si ih kupila!
Ne, mama, ti ne voliš kako ja pjevam. Ali, mnogi vole, to moraš znati. Poslala sam svoju pjesmu preko interneta u Ameriku. Znaš da je njima sada dan, dok je nama tu noć. Tamo je 23 stupnja, majko. To je baš ugodno, za kratke rukave... Mama, ja već dugo ne mogu spavati. Stalno se tresem i gledam u mjesec. Svi vide mjesec, čak i po danu. I Amerikanci. Mjesec je blizu. Sve je blizu. Zamisli, samo 7 sati leta.
Ne, mama. Ne treba spavati. Treba živjeti. Obući ću sutra svoju najdražu majicu i šetat ću se. Svi će me gledati, tu i tamo ću zapjevati. Da. Zapjevat ću pjesmu i svi će čuti kako divan glas imam. I ti, iako nemaš novaca. I onda će doći moje mame i moji tate do mene i govorit će mi kako sam odlična. Govorit će mi kako sam divna... (Pjeva.)
*Govorit će mi da sam krasna.
I divna...
Da sam sjajna.
I divna...*
Tišina.
Ankica je na rubu kreveta.
ANKICA: 7 je sati.
JAKOV: Koliko?
ANKICA: 7.
JAKOV: Evo sad ću.
Tišina.
ANKICA: Da stavim kavu?
JAKOV: Popit ću je u uredu... Zapravo, stavi.
ANKICA: Ako hoćeš, mogu otići po koje pecivo, to mi je začas...

JAKOV: Ne treba, samo kavu.
ANKICA: Dobro.
Ankica ustaje i odlazi za stol. Grozdana joj donosi šalicu. Ankica uređuje stol, a Grozdana baci jednu šalicu jako na pod.
GROZDANA: Joj... Vidi, pala mi je šalice kave jako na pod... Baš tužno što mi je pala. Tužno, a ne plačem. Obično plačem zbog stvari kao što su ove. Čak neću ni živčaniti niti ću izreći ovo: Bože mili, dragi, to mi je najdraži komplet, dala mi ih je njegova mama! Dugo su u obitelji te šalice, sigurno su bile jako skupe, te su došle iz neke egzotične zemlje, kako sam nespretna, Isuse Bože. Vidi što sam napravila, njegova majka koja bi neočekivano trebala doći sljedeći tjedan sigurno će to primijetiti te će govoriti kako je to trebala dati njegovom bratu i njegovoj ženi s čak dva fakulteta koja stigne čuvati dvoje djece, a usto i slati e-mailove s ekološkim porukama. Čak neću ni to.
ANKICA: Nespretna si.
GROZDANA: Da. Znam. To mi često kažu. Njegovoj mami je to najdraži komplet, već desetljećima u njegovoj obitelji, poludjet će, morat ću joj kupiti luđačku košulju u najboljem dućanu. Možda imaju u crnoj boji, morat će imati u crnoj boji, ona je uvijek u crnoj boji otkad je njezin muž umro, već deset godina.
ANKICA: Nisam sigurna da imaju u crnoj boji.
GROZDANA: Znaš, Ankice, i on uživa pijuckati baš iz ove šalice, osjeća se važno. Iz ovakve šalice je pio i njegov djed. Važnost je u tradiciji. Važnost je u trljanju. Ja sam suha biljka, uskoro će me zamijeniti.
ANKICA: Sve u redu?
GROZDANA: Da, sitnica. Jedna mala sitnica.
ANKICA: Mislila sam da ćeš zaplakati.
GROZDANA: Joj, pa što to pričaš. Ne plačem pred ljudima.
ANKICA: Jesi li gotova, muž će mi svaki tren...
GROZDANA: Sad ću ja.
ANKICA: Ne, ne, ne smetaš.
GROZDANA: Ja ću samo pokupiti. Pravi se da nisam ovdje.
ANKICA: Ja to ne znam.
GROZDANA: Bit ću brza.
Grozdana kupi komadiće šalice u kantu za smeće. Nakon toga sjedne na stolicu.
Mirjana i Jakov su u krevetu. Oblače se nakon seksa.
JAKOV: Nemoj plakat, molim te.
MIRJANA: Ne plačem, šta ti je?
JAKOV: Mislio sam da jesi. Sama si ovo htjela, je l' tako? Sama si me pozvala.

MIRJANA: Jesam, da, dobro. Ništa nisam rekla.
JAKOV: Učinilo mi se da žališ.
MIRJANA: Žalim, stalno žalim, pa što. Pusti me, molim te.
JAKOV: Jesam bio dobar prema tebi na poslu? Nisam ti ništa radio.
MIRJANA: Znam da nisi, oprosti, Jakove, ja sam kriva.
JAKOV: Nitko nije kriv. Nemoj to govorit. Nitko nije kriv, je l' tako?
MIRJANA: Nitko nije kriv.
JAKOV: Mislio sam da nećeš više... nisi mogla odoljet, ha?
MIRJANA: Joj, Jakove, molim te, štiti.
JAKOV: Ajde, reci...
MIRJANA: Ne znam što mi je bilo. Neće se ponoviti.
JAKOV: Ti baš voliš jebačinu, je l' da?
MIRJANA: Jakove, prekini, dosadan si.
JAKOV: Vi ženske ste stvarno čudne.
MIRJANA: Imaš sastanak u 2.
JAKOV: Znam.
MIRJANA: Kravata ti se zamrljala, kupit ću ti ja novu, ne možeš takav na sastanak.
JAKOV: Stavi na račun firme.
MIRJANA: Dobro. Kakve voliš?
JAKOV: Ne znam.
MIRJANA: Dobro, ja ću onda odabrati. Idem.
JAKOV: Ankica je spremila kavu pa ako hoćeš...
MIRJANA: Neću, hvala.
Jakov ustaje i odlazi do Ankice. Sjeda.
ANKICA: Skuhala sam gorku. Ne znam više s koliko šećera voliš pa stavi sam.
JAKOV: Je l' dijete Josip koji ima 20 godina zvao?
ANKICA: Nije.
JAKOV: Treba ga nazvat kasnije.
ANKICA: Hoću.
JAKOV: Pitaj ga je li mu nešto treba.
ANKICA: Pitat ću.
Tišina.
ANKICA: Nazvala sam ja Mirjanu da ti ne treba kuhati kavu jutros.
JAKOV: Zašto si je zvala?
ANKICA: Samo da joj kažem da ne treba kuhati kavu, zašto bi se žena mučila ako si je popio doma?
JAKOV: Ti nisi normalna.
ANKICA: Zašto bi trošili uredsku kavu bez veze?
Tišina.
JAKOV: Što je rekla?
ANKICA: Ništa. Da neće.
JAKOV: Nemoj je više zvat.

ANKICA: Zašto?
JAKOV: Nemoj je više zvat.
ANKICA: Dobro, neću.
Tišina.
VIOLETA: Jutro.
MIRJANA: Jutro. Dobro si spavala?
VIOLETA: Jesam. Evo sam se obukla pa ću krenuti polako u bolnicu.
MIRJANA: Dobro. Danas je malo bolje vrijeme. Bitno je da nije kiša.
VIOLETA: Da. Nije toliko hladno. Mala još spava?
MIRJANA: Da. Nema prvi sat danas.
VIOLETA: Lijepa je.
MIRJANA: Sad je u pubertetu, pa je malo... mijenja se...
VIOLETA: Je l' imaš kakvih problema s njom?
MIRJANA: Kakvih?
VIOLETA: Ne znam. Pitam. U pubertetu je...
MIRJANA: Nemam nikakvih problema... Samo to što je u pubertetu.
VIOLETA: Dobro. Nisam ništa mislila. Vidim da se dobro slažete, ne priča o ocu više tako često. Nije ga ni spomenula.
MIRJANA: Ne spominje ga više naglas. Ali vidim joj u očima kad misli na sve to.
VIOLETA: Je l' se javi?
MIRJANA: Javi se, tako...
VIOLETA: Nije ni njemu lako. U stranom svijetu...
MIRJANA: Ma...
VIOLETA: A još je s onom?
MIRJANA: Je. Još su skupa.
VIOLETA: To je već duga veza.
MIRJANA: A je...
VIOLETA: Ma, možda je bolje tako. On je našao nekog za sebe, ti češ za sebe.
MIRJANA: Zakasnit češ.
VIOLETA: Idem. Kad češ ti na posao?
MIRJANA: Za jedan sat.
VIOLETA: Aha...
MIRJANA: Hoćeš da te ja odvezem? Nije mi problem...
VIOLETA: Ne, ne... Ne mogu te čekati.
MIRJANA: Nisam se ranije sjetila, baš sam blesava...
VIOLETA: Ma, ne treba. Idem.
MIRJANA: Dobro, ajde.
VIOLETA: Bok.
MIRJANA: Bok.
Tišina.
LUCIO: Mirjana ima dijete.

SIMON: Da.
LUCIO: Lijepo ime, Veronika.
SIMON: Hvala.
LUCIO: Možda će me zvati očuhom. Mirjana se žali da joj se uopće nisi javljao.
SIMON: Godine idu kad radiš, zaboraviš...
LUCIO: Je l' voliš malu?
Tišina.
SIMON: Da.
LUCIO: Uskoro ću ja sjediti za stolom s Mirjanom i s njom. Ja ću je pitati kako joj je bilo u školi i zafrkavati je oko dečki u koje će se zaljubljujivati.
Tišina.
MIRJANA: Ej, probudi se.
VERONIKA: Mh...
MIRJANA: Doručak je u kuhinji.
VERONIKA: Što radiš tu na krevetu?
MIRJANA: Nešto razmišljam.
VERONIKA: Di je baka?
MIRJANA: Otišla kod doktora.
VERONIKA: Aha... Što je bilo?
MIRJANA: Ništa, što, ne smijem ja biti tu?
VERONIKA: Smiješ, dobro, svejedno.
MIRJANA: Htjela sam ti nešto reći.
VERONIKA: Aha, evo je.
MIRJANA: Samo neke stvari. Znam da je rano, ali... našla sam ti prezervative u jakni.
VERONIKA: Zašto mi kopaš po jakni?!
MIRJANA: Slučajno sam. Nemoj sad, molim te, živčanit. Nije to ništa čudno.
VERONIKA: Dobro, što? Sad slijedi lekcija iz seksualnog odgoja?
MIRJANA: Ne, samo sam ti htjela reći... Ne znam ni sama. Koliko dugo?
VERONIKA: Se seksam?
MIRJANA: Da.
VERONIKA: Što te briga. To je moja stvar.
MIRJANA: Veronika, molim te. Imaš samo mene, sve smo si pričali, zašto si takva?
VERONIKA: Pusti me na miru.
MIRJANA: Ja sam ti mama!
VERONIKA: Što?
MIRJANA: Ja sam ti mama, moraš mi...
VERONIKA: Mama? To si ti?
Tišina.
MIRJANA: Da.
VERONIKA: Da, vidim, to si ti, moja mama. Daj mi ruku. Da. Sad se sjećam. Ti si mi mama.

MIRJANA: Imaš oči kao ja, usne, kosu... Kako si mogla zaboravit?
VERONIKA: Da. Imam tvoje oči, usne, kosu. Sad sam se svega sjetila. Zašto sam zaboravila?
MIRJANA: Nisi htjela biti slična meni?
VERONIKA: Možda jer znaš, da mogu birati mame u nekom domu za mame, nikad tebe ne bih odabrala.
MIRJANA: Mame se ne mogu birati.
VERONIKA: Ne mogu se ni kćeri.
MIRJANA: Ne mogu se ni kćeri.
VERONIKA: Tko si ti, mama? Zašto sam ti ja kći?
MIRJANA: Ne znam. Tko si ti?
VERONIKA: Ne znam. Zašto sam ti ja kći?
MIRJANA: Ne znam.
VERONIKA: Ne znam. Dojila si me, toga se ne sjećam, ali sam čula kako si susjedima pričala da sam te grizla. Uspavljivala si me, hranila si me jajima, vikala na mene i tukla me, mrzila me i voljela u isto vrijeme nekoliko puta na dan... Sve to, a ne znam zašto. Sinoć sam bila prvi put s dečkom. Rekao mi je da lijepo pjevam. I da sam zgodna. Ljubio me oko ušiju... Nisam znala za tu stvar oko ušiju... Nitko ti ne kaže. Znaš da često putuje avionom? Jednom je bio i u prvom razredu. Točili su mu šampanjac. I zgodan je, ne bih ja sa starijima, mama. Ne bih. Ali s njim je bilo lako. Bilo je lijepo, mama. Nisam ti to mogla reći. Nije važno. Nemoj se bojati. Ja ću uskoro otići, govorit ću stranim jezikom i ti me više ništa nećeš moći razumjeti.
MIRJANA: Imaš samo jedan jezik, dušo. Tanak je i hrapav, poput mog. Samo jedan jezik dušo. Samo jedan.
VERONIKA: Mama.
Tišina.
MIRJANA: Ajde, ustani, zakasnit češ u školu. Ja idem na posao.
VERONIKA: Evo, sad ću, još samo 5 minuta.
MIRJANA: Nemoj zaspati.
VERONIKA: Neću. Sat će mi zvoniti tada.
MIRJANA: Dobro.
VERONIKA: Vidimo se popodne.
MIRJANA: Bok.
Tišina.
Ankica donosi Jakovu bijelu košulju.
ANKICA: Ispegkala sam ti ovu košulju.
JAKOV: Ta mi je svečana.
ANKICA: Rekao si da ti je domjenak navečer, moraš malo...

JAKOV: Da, vidiš, zaboravio sam.

Jakov oblači košulju.

ANKICA: Jučer sam kupila jednu lijepu crnu suknju u dućanu kod Anje. Nije nešto skupa, a uskoro će mi i rođendan.

JAKOV: Ako hoćeš što novaca, samo reci.

ANKICA: Ma ne, nije potrebno. Anja kaže da će ona svratiti na taj domjenak.

JAKOV: Hoće?

ANKICA: Tako mi je rekla, da mogu doći i žene, ako hoće. Ako hoćeš, ja mogu doći.

JAKOV: Nije potrebno.

ANKICA: Mislila sam da bih mogla napraviti tortu, znaš kako su je prošli put pojeli, odjednom. Podijelila sam toliko recepata, prošli put.

JAKOV: Ne treba, neću se ja dugo zadržavati.

ANKICA: Ići ću i kod frizera popodne, obukla bih tu crnu suknju i nešto gore, šareno. Lijepo bih se obukla i ta torta.

JAKOV: Što ti je?

ANKICA: Ništa mi nije. Ti me ne želiš tamo, je l' tako?

JAKOV: Nije potrebno da dolaziš.

ANKICA: Je l' to zato što sam glupa?

Tišina.

JAKOV: Nisi glupa.

ANKICA: Ne znam ja... Tako si mi ti rekao prošli put.

JAKOV: Pričala si o stvarima koje ne razumiješ.

ANKICA: Rekao si da sam ružna i stara.

JAKOV: Bio sam pijan, nemoj više o tome.

ANKICA: Ja bih se dobro uredila ovaj put i ta torta. To uvijek dobro radim.

JAKOV: Ajde, Ankice, boga ti, nisam raspoložen za svađu odmah ujutro. Idem.

ANKICA: Jakove, čekaj.

JAKOV: Što je?

ANKICA: Samo me pokušaj ostaviti, znaš. Samo se pokušaj prestati svadati sa mnom. Samo pokušaj i ubit ću te, majke mi.

JAKOV: O čemu ti pričaš?

ANKICA: Da se nisi usudio ostaviti me. Ja ću večeras doći na taj domjenak, a ti ćeš me, kad dođem, poljubiti i zagrliti, je l' ti jasno. Ja sam majka tvog djeteta, već smo dvadeset pet godina u braku, ne volim te više, kao što ni ti mene ne voliš. Ali smo u braku. Tako ćemo se i ponašati, u redu?

JAKOV: U redu.

ANKICA: Ajde, odi sad. Ja ću tu kuhati, srediti stan, onda

ću napraviti tortu i frizuru. Odjenut ću se lijepo i doći onamo. Ti si direktor tvrtke, ja sam direktorova žena. Tvoji će podređeni gledati u moj zlatni sat i pitati se koliko veliku plaću imaš kad kupuješ ženi takav sat. Neki će me gledati drugačije, jer znaju da me varaš sa svakom drugom tajnicom na poslu, ali ja sam ti žena, ti si samo moj i one će me se bojati. Hodat ću uspravno, ja sam ti rodila jedinog sina, ja te oblačim i ja te hranim. Ja sam tvoja žena. Ja sam direktorova žena. Ti ćeš me poljubiti, ja ću pričat s ljudima i puno ću se smijati. Vidimo se.

JAKOV: Vidimo se.

Tišina.

GROZDANA: Ah, tako je lijepo biti u velikoj kući i živjeti na ovom svijetu još samo dvije godine. Gledati televiziju, slušati radio, ne otvarati vrata. Uvijek se nešto događa u životu. Evo, mi čekamo bebu već nekoliko godina, moj trbuh tako sporo raste! Rasti, rasti! Nema veze! U dječjoj sobi odlažem robu za peglanje, nekim popodnevim tamo i spavam. Baš fino! Spavam u dječjoj sobi. Njegova mama nam je poklonila prekrasnog prokletog drvenog konja. To je od njezina tate. Zeznula se! Ja ne mogu imati djece! Ali, ja se pravim blesava i ne dam tog prekrasnog, prokletog konjica! Njezina greška! To je njezina greška. Znaš što, mislim da bi me mogao pokušati ostaviti večeras. Da, baš večeras. Nekako to osjećam u zraku. Zato treba biti veseo, zadovoljiv, nasimjan, i tužan povremeno. Samo malo, ne previše. Treba skloniti magistarsku radnju, ne čitati knjige, ne odgovarati prijateljicama na poruke! Joj, kad će proći te dvije godine da se konačno ubijem! Ha!

Tišina.

LUCIO: Lijepa si danas. To zbog domjenka?

MIRJANA: Ovo mi je već godinama u ormaru.

LUCIO: Znam za nas, znaš...

MIRJANA: Nisam znala da ne smijem govoriti.

LUCIO: Aha... ti si rekla.

MIRJANA: To je problem?

LUCIO: Ne, ne... Nije.

MIRJANA: Rekao si da sam ti draga, mislila sam...

LUCIO: Ne, to je sve normalno. Već smo nekoliko tjedana zajedno, zato...

MIRJANA: Dobro onda.

Tišina.

MIRJANA: To između mene i Jakova, to su sve izmišljotine.

LUCIO: Da?

MIRJANA: Da. Tako se priča za svaku njegovu tajnicu.

LUCIO: Jakov je zgodan muškarac.

Tišina.

LUCIO: Večeras na zabavi... Ja ću već biti tamo. Neće ti smetati što nećemo doći zajedno?

MIRJANA: Ne moramo doći zajedno. U redu je.

LUCIO: Dobro onda.

Tišina.

MIRJANA: Htio si mi još nešto reći?

Tišina.

LUCIO: Da. Jučer me pogledala recepcionarka.

MIRJANA: Ona mala?

LUCIO: Da. Slatka.

MIRJANA: Je.

LUCIO: Ja sam prošao ponovno danas pokraj recepcije i ponovno me pogledala.

MIRJANA: Lijepo.

LUCIO: Da. Nisam mogao vjerovati.

MIRJANA: Zašto mi to govoriš?

LUCIO: Nije me dugo nitko pogledao. Godilo mi je, lagao bih kad bih rekao da nije.

MIRJANA: Što hoćeš?

LUCIO: Ja sam sve zgodniji. Valjda zbog odijela.

MIRJANA: Jesi.

LUCIO: Dobro mi stoji. I ti imaš dobru odjeću, ali ta mala...

MIRJANA: Kad hoćeš da te ostavim?

LUCIO: Ne znam. Ti odluči. Ja ću se malo jutro početi udvarati, dobra je, pametna. Morat ću se jako potruditi. Neće mi biti lako. Mislić ću na tebe. Bit će mi žao.

MIRJANA: Do kraja tjedna?

LUCIO: Može tako, četvrtak, petak. Bilo mi je drago.

MIRJANA: Lucio?

LUCIO: Da?

MIRJANA: Glup si i bio si loš ljubavnik. A sad odjebi. Naravno, ostavit ću te do kraja tjedna. Hvala što si mi rekao.

LUCIO: Nema na čemu.

SIMON: Ostavljaš ga?

MIRJANA: Dobro, što to tebe briga?

SIMON: Pa, pitam. Bila si mi žena, bitno mi je da si sretna. Majka si moje kćeri.

MIRJANA: Ajde ne seri, Simone, što hoćeš?

SIMON: Ništa, htio sam te čuti.

MIRJANA: Mene?

SIMON: Pa da.

MIRJANA: Di je ova tvoja?

SIMON: Izašla je. Na fitnes.

MIRJANA: Aha.

SIMON: Šta tu ima loše? Žena hoće bit u formi.

MIRJANA: Je l' je varaš?

SIMON: Malo.

MIRJANA: Svinjo.

SIMON: Samo par puta, nekako mi se posrećilo.

MIRJANA: I ne sumnja?

SIMON: Ne. Dobra je, puno radi, pa... Dobro nam je.

MIRJANA: Ajde, drago mi je. Moram ići, molim te, nemoj me više zvati.

SIMON: Samo sam htio znati jesi li dobila novce?

MIRJANA: Ne, nisam još.

SIMON: Poslao sam već prije tjedan dana. Prokleta pošta.

MIRJANA: Da, prokleta pošta.

SIMON: Ovdje u Njemačkoj to začas. Tamo još na konjima nose poštu.

MIRJANA: Da, na konjima. Što zapravo hoćeš, Simone?

Tišina.

SIMON: Jesi li rekla Veroniki za ovog što sam mu postavljao pločice?

MIRJANA: Jesam.

SIMON: I?

MIRJANA: Ništa. Ne želi.

SIMON: Sigurno si joj rekla kako se točno zove. Neka upiše na Internet, radio je čovjek svašta.

MIRJANA: Ne želi. Simone, moram ići.

SIMON: Čekaj.

MIRJANA: Zašto me zoveš, Simone?

SIMON: Ništa, oprosti. Htio sam čut nekoga, nije meni lako u stranoj zemlji.

MIRJANA: Pa si mene našao zajebljavat'?

SIMON: Samo sam htio provjerit.

MIRJANA: Provjerio si, ajde.

SIMON: Pa kako si takva? Ti misliš da je meni jeftino zvat ovako odavde.

MIRJANA: Nedjelja je, imaš besplatno, već si rekao.

SIMON: Dobro, da. Ali prošli put kad sam zvao nije bila nedjelja i nije bilo besplatno.

MIRJANA: Onda poklopi. Ako nećeš, ja ću.

SIMON: Dobro, dobro. Samo sam htio pitat još kako je ona?

MIRJANA: Dobro.

SIMON: To je sve?

MIRJANA: Dobila je jučer peticu.

SIMON: Super. Iz čega.

MIRJANA: Iz hrvatskog.

SIMON: Ja sam pisao dobre sastavke. Jedan sastavak su mi objavili.

MIRJANA: Iz gramatike.

SIMON: E, jebi ga, to nisam bio dobar. To je vjerojatno na tebe.

MIRJANA: Vjerojatno.

SIMON: Evo je Fani taman ušla.

MIRJANA: Pozdravi je.

SIMON: Dobro, kasnije.

Tišina.

MIRJANA: Ne zna s kim pričaš?

SIMON: Išla je u sobu. Šta bi se bez veze živcirala.

MIRJANA: Koji si ti jadnik. Žalim te, Simone. Stvarno mi je žao.

Tišina.

MIRJANA: Koliko je dugo ne voliš?

SIMON: Neko vrijeme.

MIRJANA: Nemoj me više zvati, molim te.

SIMON: Mirjana...

MIRJANA: Molim te, Simone. Molim te.

Tišina.

SIMON: U redu.

Tišina.

ANKICA: Evo, ja sam došla.

MIRJANA: Bok, Ankice.

ANKICA: Je li počeo domjenak?

MIRJANA: Nije još.

ANKICA: Donijela sam tortu. Ima mjesta u hladnjaku?

MIRJANA: Naći ćemo.

ANKICA: Baš si zlatna.

MIRJANA: Lijepo izgledaš.

ANKICA: Hvala.

Tišina.

ANKICA: Muž mi još nije došao?

MIRJANA: Nije još gotov sa sastankom.

ANKICA: Dobro onda. Da ti pomognem što?

MIRJANA: Možeš složiti salvete.

ANKICA: Dobro.

Ankica sjedne. Ulazi Grozdana.

MIRJANA: Ej, Grozdana, što ti radiš tu?

GROZDANA: Ne znam. Došla sam.

MIRJANA: Ankice, ovo je Grozdana.

ANKICA: Drago mi je.

GROZDANA: I meni.

MIRJANA: Sjednite.

Tri žene sjednu.

ANKICA: Grozdana, imaš jako lijepe cipele.

GROZDANA: E, baš ti hvala, jako ih rijetko nosim. Anatomske.

MIRJANA: Mene moje žuljaju.

GROZDANA: Kako ti sin?

ANKICA: Dobro je. Znaš, nije lako kad živi tako daleko. Sam. Ali, nekako, bolje da je tako. On ima svoj život, mi svoj.

GROZDANA: A ja svoj. Moj će kratko trajat. Šteta života.

MIRJANA: Ma, ne brini se za život, bitno je da si ti dobro.

ANKICA: To i ja kažem.

MIRJANA: Ankice, ova torta ti je super.

ANKICA: Je l' da?

GROZDANA: Meni kolači baš ne uspijevaju.

ANKICA: Mlada si. Treba ti prakse.

GROZDANA: Da, ali ja imam još samo dvije godine. Neću se uspjeti upraksirati. Šteta.

MIRJANA: Kolači se mogu kupiti. Ima vrlo ukusnih i jako jeftinih.

GROZDANA: Danas mi je muž došao doma. Ja sam se bojala da će me pokušati ostaviti, ali bio je dobar. Čak sam mu malo psovala majku, ali nije pretjerano zamjerio. Volim ga, jesam to rekla?

MIRJANA: Nisi.

GROZDANA: Baš ga volim. Ništa mi više ne treba u životu osim njega. I on mene voli. Malo manje nego ja njega, ali i on mene voli. Problem je jedino što on voli i svoju mamu. Staru nedojobenu kuju. I što ću ja početi njega sve više voljeti.

ANKICA: Treba znati stati.

GROZDANA: Da, ja glupača to ne znam.

MIRJANA: Ajde, bit će sve u redu.

ANKICA: A što ćeš ti, Mirjana, dalje?

MIRJANA: Ja? Ja neću ništa. Ja ću samo živjeti. Kažu da je život dar, ali dar ti prije ili kasnije dosadi. Ne znaš više što ćeš s njim, spremiš ga u ormar... znaš kako se kaže...

ANKICA: Treba stalno razvijetravati ormare.

GROZDANA: Je. Svašta se tamo nađe.

ANKICA: I moljaca.

GROZDANA: Da. I moljaca.

MIRJANA: Baš smo lijepo razgovarale.

ANKICA: Da, baš lijepo.

GROZDANA: Šteta, Ankice, što se ne znamo.

ANKICA: Šteta, da. Baš si dobra. Kako si ono rekla da se zoveš?

GROZDANA: Grozdana.

ANKICA: Grozdana. Bilo mi je drago.

Tišina.

VIOLETA: Mirjana?

MIRJANA: Što ti radiš tu?

VIOLETA: Neću dugo. Došla sam ti samo reći da ću danas oko 6 umrijeti.

MIRJANA: Molim?

VIOLETA: Da. Moždani. Tamo u bolnici.

Tišina.

MIRJANA: Neće te moći spasiti?

VIOLETA: Nažalost, neće. Jadni, a tako su me dugo oživljavali.

MIRJANA: Kad si rekla? U 6?

VIOLETA: Da.

MIRJANA: To je odmah poslije ovog domjenka. Neće mi se isplatiti ići do stana, krenut ću odmah do bolnice.

VIOLETA: Ne trebaš žuriti, oni će se brinuti za mene.

MIRJANA: Imaju moj broj?

VIOLETA: Da. Ne brini. Naći će tvoj broj u mom kaputu. Nemoj žuriti, molim te.

MIRJANA: Ma, dobro je. Nije mi teško.

Tišina.

VIOLETA: I tako.

MIRJANA: Žao mi je.

VIOLETA: I meni. Moja sućut.

MIRJANA: Hvala.

VIOLETA: Javiš tati?

MIRJANA: Da, naravno. Čim saznam da si mrtva.

VIOLETA: On će sigurno htjet doći ovamo.

MIRJANA: Da, sigurno. Neka dođe. Ja ću spavat na kauču.

VIOLETA: Kad bude sproved... molim te, lijepo se obuci.

MIRJANA: Hoću.

VIOLETA: I nemoj se pričestiti, molim te.

MIRJANA: Znam.

VIOLETA: Znaš kakvi su ljudi...

MIRJANA: Da.

VIOLETA: Ništa, moram ići...

MIRJANA: O.K. Hvala ti.

VIOLETA: Na čemu?

MIRJANA: Što si me rodila.

VIOLETA: Ništa, ništa...

MIRJANA: Volim te, to znaš...

VIOLETA: Ne.

MIRJANA: Volim te, mama. Plakat ću kad saznam.

VIOLETA: Jako?

MIRJANA: Jako. Prolaznici će mi pomagati da ustanem s ceste.

VIOLETA: Hvala. Idem.

MIRJANA: Ajde, bok.

VIOLETA: Bok.

Mirjana sjeda na stolicu. Dolazi Veronika.

MIRJANA: Ej.

VERONIKA: Ej. Znači, istina je.

MIRJANA: Da.

VERONIKA: Grozdana mi je rekla.

MIRJANA: Umrila je prije tri sata. Djed je krenuo, tu će pre-spavat dok se tijelo ne odnese.

VERONIKA: Dobro. Ti si plakala?

MIRJANA: Jesam, da.

VERONIKA: Ja nisam kad sam saznala.

MIRJANA: Nema veze.

VERONIKA: Vjerojatno hoću kasnije.

MIRJANA: Nemoj se forsirati, kad ti dođe.

VERONIKA: O.K.

MIRJANA: Jesi jela šta?

VERONIKA: Jesam, u gradu. Ja bih išla u krevet. Je l' to O.K.?

MIRJANA: Umorna si?

VERONIKA: Da.

MIRJANA: Idi.

VERONIKA: Ti nećeš dugo?

MIRJANA: Mislim da neću.

Tišina.

MIRJANA: Veronika...

VERONIKA: Da?

MIRJANA: Tata je zvao. Kaže da je radio pločice u kupatilu jednom poznatom njemačkom glazbenom producentu. Kaže da je čovjek jako dobar i da mnogi snimaju kod njega. Jednom su on i Fani valjda bili kod njega i na ručak. Ako hoćeš... Njemačka nije Amerika, ali... Simon ima sobu, praznici su brzo...

Tišina.

VERONIKA: Idem spavati. Vidimo se ujutro. Sutra neću u školu, je l' tako?

Tišina.

MIRJANA: Nećeš, naravno.

VERONIKA: Laku noć.

MIRJANA: Laku noć, zlato.

Mirjana sjedi sama. Popije gutljaj kave iz šalice. Potom doda malo mljeka. Uzima kutiju cigareta i zapali jednu. Puši. U pozadini svira neka lagana glazba.

Živi.

KRAJ